

— Θεέ μου! ανέφώνησεν ὁ Ροβέρτος, θὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ παράθυρον!

Ἀλλ' ἀντὶ νὰ ρεθῇ ἀπὸ τὸ παράθυρον ἡ Οὐρανία, ἐπλησίασεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην, ἔλαβεν ἓν βιβλίον καὶ τὸ ἤνοιξε.

— Πῶς! εἶπεν ὁ Ροβέρτος, ὅταν ἀναχωρῶ διὰ μὴν σὲ ἰδῶ πλέον, ὅταν τὰ τρομερὰ ἐλαττώματά σου κατέστρεψαν τὴν εὐτυχίαν μου, πέρνεις βιβλίον διὰ νὰ ἀναγνώσῃς ἐαυτῶς;...

Ἡ Οὐρανία δὲν ἀπήντησεν ἀλλ' ἀνέγνωσε δυνατὰ τὸ μέρος τοῦτο:

« Ὁ Βεελζεβούλ, ὅστις δὲν εἶχεν ἰδεῖ ἑαυτὸν, ἐκύταξε μίαν ἡμέραν εἰς ἓνα καθρέπτην τῆς Βενετίας, καὶ ἀφῆκε φωνὴν φρίκης. Ὁ καθρέπτης ἐδείκνυσεν ἀκριβῶς ὅλας τὰς ἐλλείψεις· εἶδε τὰ βλέμματά του φλογερὰ καὶ διαβολικά, καὶ τὸ τρομερὸν γένειόν του κατακοκκινισμένον ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς κολάσεως. Ὁ Βεελζεβούλ ἐγλύκανε τὰ βλέμματά του, ἔκοψε τὸ γένειόν του καὶ ἔγεινεν ὠραῖος καὶ κομψός· διότι ἀπίστανε τὰ ἐλαττώματα τὰ ὅποια τῷ ἐδείξαν ὁ πιστός του φίλος, ὁ καθρέπτης τοῦ διαδόλου. »

— Τί σημαίνει αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος πλησιάζας πρὸς αὐτήν.

— Σημαίνει, φίλε μου, ὅτι ἦμην ὁ καθρέπτης τοῦ διαδόλου. Δὲν εἶμαι οὔτε λαίμαργος, οὔτε χαρτοπαίκτρια· τὸ παίξιμόν μου ἦτον ψευδές. Δύνασαι νὰ νυμφευθῇς τὸν Μοζερὰν, Καίπαρίνα, δὲν εἶναι χαρτοπαίκτης, ἀλλὰ γενναῖος, ἐπρόσθεσε μὲ μειδιάμακα περιγλαστικόν. Ὅσον διὰ σέ, φίλε μου, εἶπεν εἰς τὸν Ροβέρτον, ὅστις τὴν ἔσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, σὲ διώρθωσα, δὲν εἶναι ἀληθές; διότι ὁ διάβολος δὲν γύρε τὸν ἑαυτὸν του εὐμορφον εἰς τὸν καθρέπτην.

II.

ΠΕΡΙ ΕΝΔΥΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΚΑΙ ΔΥΤΙΚΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ.

— 000 —

Ἡ μὲν ὑπὸ στοιχ. Α' εἰκὼν παριστᾷ αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου, ἡ δὲ ὑπὸ στοιχ. Β' Πατριάρχην τῆς Κωνσταντινουπόλεως πρὸ τῆς διακρίσεως τῶν ἐκκλησιῶν. Ἀξίον δὲ σημειώσεως ὅτι πρὸ τῆς διακρίσεως ταύτης αἱ ἱερωμένοι ἀμφοτέρων τῶν δογμάτων ἐνεδύοντο ὡς ἐνεδύετο ὁ ἐν τῇ ὑπὸ στοιχ. Β' εἰκὼν Πατριάρχης μετὰ δὲ τὴν διακρίσιν, μὴ θέλοντες νὰ ὁμοιάζωσιν ἀλλήλους μηδὲ κατὰ τὸ ἐνδυμα, ἐπενόησαν νὰ τροποποιήσωσιν αὐτό. Ὅθεν ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ πύλου μέχρι τῶν πεδίων οὐδὲν ἀφῆκαν ἀτροποποίητον· οὕτω οἱ μὲν Ἀνατολικοὶ, ἀφαιρέσαντες τὸν γῦρον τοῦ πύλου, ἐσχημάτισαν τὸ καλυμνύχλον, οἱ δὲ Δυτικοὶ, στρέψαντες πρὸς τὰ ἄνω τὸν γῦρον αὐτὸν ἐσχημάτισαν τὸν τρίγωνον πύλον. Πρὸς τοῦτοις οἱ μὲν Ἀνατολικοὶ προσθέσαντες χειρίδας εἰς τὸν μανδύαν ἀπετέλεσαν τὸ ῥάσον, οἱ δὲ Δυτικοὶ περιορίσαντες αὐτὸν πρὸς τὰ νῶτα ἐσχημάτισαν τὸ λεγόμενον ἐπωμίδιον (Fegamolo)· εἰς δὲ τὸ ἐνδυμα ἀφαι-

Ἕλληρ Αὐτοκράτωρ.

Πατριάρχης Οἰκουμενικῆς.

ρέσαντες οἱ Ἀνατολικοὶ ἐξ ὁλοκλήρου τὰ κομβία ἐσχημάτισαν τὸ ἀντερί, οἱ δὲ Δυτικοὶ προσθέσαντες ἐξ ἐναντίας κομβία μέχρι τῶν κρασπέδων, ἐσχημάτισαν τὴν λεγομένην καλῶσαν ἢ σοτάαν (solana). Ἐπὶ τέλους εἰς τὰ πέδιλα ἀφαιρέσαντες τὸ ὀπίσθεν αὐτῶν μέρος οἱ Ἀνατολικοὶ ἐσχημάτισαν τὰ μέστια, ἐνθ' οἱ Δυτικοὶ προσθέσαντες τὰς πόρπας ἀπέτελόν τὰ πορπά-

φώρα πέδιλα· καὶ ἐν τούτοις ἐν οὐσίᾳ καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτοῦ εἶναι πάντοτε τὸ αὐτὸ φόρεμα. Μὴ τάχα δὲν συμβαίνει τὸ αὐτὸ καὶ ὡς πρὸς τὰς θρησκευτικὰς δοξασίας, αἱ πλείους τῶν ὁποίων κατ' οὐσίαν οὐδὲν διαφέρουσι; Καὶ ὡς πότε ἡ τοιαύτη πλάνη; ... Πότε ἄρα θέλει φθάσει ὁ εὐτυχὴς ἐκεῖνος καιρὸς, καθ' ὃν ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἡ τοῦλάχιστον πάντες οἱ εἰς Χριστὸν πιστεύοντες θέλουσιν ἀποτελέσει ἐν καὶ μόνον ποίμνιον ὑπὸ τὸν αὐτὸν ποιμένα ὡς ἐπηγγείλατο ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς;

Υ. ΔΕ-ΚΗΤΑΛΛΑΣ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ

καὶ αἱ τελευταῖαι ἀποδημίαι εἰς τὸν ἀρ-
κτικὸν πόλον.

(Τέλος. "Ἐρμ. φυλλάδ. 214, 263 καὶ 266.)

—οοο—

Δ'.

"Ὅτε δὲ τὰ ὑπὸ τὸν Ὀστέν πλοῖα ἐπανῆλθαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, οἱ περὶ τὸ ναυαρχεῖον ἔτι μᾶλλον ἀνησυχοῦντες διὰ τὸν Φραγκλῖνον, καὶ ἔτι μᾶλλον ἀποροῦντες περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἔπρεπε νὰ γίνωσι καὶ νέχι ἐρευνᾶσι, συνεκρότησαν συνέλευσιν εἰς ἣν συνεκάλεσαν πάντας τοὺς ναυτικούς οἵτινες, εἴτε ὡς ἀξιωματικοὶ τοῦ στόλου εἴτε ὡς πλοίαρχοι κητοῦθραι εἶχον διακριθῇ κατὰ τὰς προσαρκτίους ναυσιπορίας. Ποτὲ δὲν εἶχον συμπαραερεθῇ εἰς συμβούλιον τοσαῦτα φῶτα καὶ τοσαύτη διαφωνία. Ὁ μὲν περιφανὴς Ἰωάννης Ρόξ, ὁ Ὀστέν καὶ ὁ Ὁμράνευ ἦσαν γνώμης ὅτι τὰ πληρώματα τοῦ τε Τρόμου καὶ τοῦ Ἐρέθου ἀπωλέσθησαν ἕως ἐνός, καὶ ὅτι πᾶσα νεωτέρα ἐπιχειρήσις ὑπὲρ αὐτῶν ἦτο ματαία, ὁ δὲ πλοίαρχος Πέννυ, καὶ οἱ ἱατροὶ Ρίχαρδσον καὶ Οὐίλλιαμ Σκόρρεθου, πείραν μακρὰν ἔχοντες τῶν πρὸς τὸν πόλον χωρῶν, δι' ὧσιν ἔζοντο ὅτι μέρος καὶ τῶν συμπλωτῶν τοῦ Φραγκλίνου ἔζων ἔτι. Ἀλλὰ ποῦ ἦσαν; καὶ ποῦ τοῦ ἀχανοῦς ἀρκτικοῦ πελάγους νὰ ζητηθῶσι; Κατὰ τοῦτο ἡ διαφωνία ἤζανεν ἔτι μᾶλλον. Ἐπειδὴ δὲ οἱ πλείους ἐδόξαζον ὅτι πρέπει νὰ γίνωσιν ἐρευνᾶσι πρὸς τὰ παράλια τοῦ Οὐέλλυκτονείου πορθμοῦ, διευθύνθη ἐκεῖ ὁ πλοίαρχος Βέλχερ ὅστις, ὡς εἶπομεν ἐν τοῖς ἐμπροσθεν, ἦλθε μετὰ δύο πλοίων εἰς τὸν πορθμὸν τῆς Βασιλίσσης ἵνα διαχειμάσῃ ἐκεῖ (1852—1853), ἐνῶ τὰ λοιπὰ πλοῖα ὑπὸ τὸν Κέλλετ διευθύνθησαν πρὸς τὴν νῆσον Μελβίλ.

Ὁ Βέλχερ εἶπεν, οὐ μακρὰν τοῦ ἀκρωτηρίου εἰς ὃ εἶχε δώσει ὁ Πέννυ τὸ ὄνομα τοῦ Φραγκλίνου, ἔχνη οἰκαδομῶν μαρτυροῦντάς τι ἀνθρώποι ἀνώτεροι τῶν Ἑσκιμῶν κατὰ τὸν πολιτισμὸν εἶχον κατοικήσει ἐκεῖ. Ἀλλ' οὐδεμίαν σημείωσιν ἐτώζετο ἐξηγοῦσα τὰ περὶ τούτου ἦσαν δὲ τὰ ἔχνη ταῦτα, ὡς θέλωμεν ἰδεῖ κατωτέρω, τῶν περὶ τὸν Φραγκλῖνον, διατριβάντων ἐκεῖ τὸ 1845 ἔτος. Ἐν τούτῳ πολλὰί νείαι

γαῖαι, καὶ μάλιστα ἡ τῆς ἀρκτικῆς Κορνονάλλης καὶ αἱ νῆσοι Βικτωρίας ἀνεκαλύφθησαν κατὰ τὴν 78 περίπου, πρὸς ἀνατολὰς καὶ πρὸς ἀρκτον· πρὸς δυσμὰς δὲ μόνον ἀχανὴς ὠκεανὸν ἔδωκεν ὁ ὀρθόκλμος, ἐλεύθερον παραδόξως πάγων ἀπ' αὐτῆς τῆς 20 Μαΐου.

Διηγέθημεν διὰ τίνος θαυμασίου τρόπου ὁ πλοίαρχος Κέλλετ συνήγαγεν ἐν Μελβίλ τὸ ἔαρ τοῦ 1853 ἔτους τὸ πλήρωμα τοῦ Ἀνιχνευτοῦ, σώτας αὐτὸ ἀπὸ τῶν ἀξένων παραλίῶν τῆς Βάγκς· ἄλλος δὲ τις ἀξιωματικὸς τοῦ Βέλχερ, ὁ Μάκ Κλίντοκ, ἐπανέλαθε κατὰ τοὺς δυτικούς πάγους τὸ τολμηρὸν ἐπιχειρήμα τοῦ 1854, καὶ ἀνεδείχθη ἀνώτερος ἐκ αὐτοῦ. Κατὰ τὴν ἀξιωματικὸν ταύτην ἐκδρομὴν, ἑκατὸν καὶ δέκα ὁλοκλήρους ἡμέρας διακρέσασαν, ἀνεκαλύφθησαν πρὸς ἀρκτον μὲν νέκ νῆτος ἦν τινα ὠνόμασαν Σμάραγδος, πρὸς δυσμὰς δὲ δύο ἄλλαι νῆσοι ὀνομασθεῖσαι Πριγκηΐ Πατρίκιος καὶ Ἐγλιντορ, αἱ τελευταῖαι ἴσως τοῦ ἀρχιπελάγους Πέρρυ.

Οὕτω λοιπὸν ἐπλουτίζετο διὰ νέων ἀνεκαλύψεων ὁ χάρτης τοῦ πόλου· ἀλλ' αἱ ἐπιστημονικαὶ αὐταὶ κατακτήσεις ἐμελλον ν' ἀγορασθῶσιν ἀντὶ πολλοῦ, διότι ὁ πόλος ὅστις μετὰ μεγίστης φειδωλίας καὶ ὠσανεὶ ἐλυπεῖτο ἀπεκάλυπτε τὰ μυστήρια αὐτοῦ, οὐ μόνον ἐσιώπησεν ὡς πρὸς τὸ πρόβλημα οὐτινος ἡ λύσις ἀνεζητεῖτο τοσαύτῳ περιπαθῶς, ἀλλὰ καὶ τέσσαρα πλοῖα ἐκ τῶν ὑπὸ τὸν Βέλχερ κατέσχε μετὰ ξὺ τῶν πάγων ἡ ἀκόρεστος αὐτῇ Σρήξ. Εὐτυχῶς τὰ πληρώματα ἐσώθησαν.

Ὁ δὲ πλοίαρχος Ἰγγλιφιλδ πρὶν ἢ ἔλθῃ εἰς τὰ ὑπὸ τὸν Βέλχερ πλοῖα, ἐξηρεύνησεν εὐτυχῶς ὁλόκληρον τὸν πορθμὸν Σνίθ, δι' οὗ ὁ ὄρμος Βαρφίνου κοινωνεῖ μετὰ τῆς προδελματικῆς πολιτικῆς λεκάνης. Ὅτε ὁ Βαρφίνος ἐπεσκέψθη τὸν ὁμώνυμον αὐτῷ ὄρμον, ὅστις εἶχεν ἤδη ἀνακαλυφθῇ ὑπὸ τοῦ Λάβις, οὔτε τὸν πορθμὸν Σνίθ, οὔτε τὴν εἰσοδὸν Jones, οὔτε τὸ στενὸν τοῦ Αγκάστρ εἶπεν· ὅθεν ἀνήγγειλεν ἐπανελθὼν ὅτι ἦτο περίκλειστος θάλασσα· ἡ πλάνη δὲ αὕτη δύο ἐκατονταετηρίδας ἐπιμαρτήσασα, ἀνεχρίτισεν ἐπιβλαβῶς τὰς προόδους τῆς γεωγραφικῆς ἐπιστήμης. Αὐτὸς ὁ ἐνδοξὸς Ρόξ, ὅτε ἐπανῆλθεν ἐκεῖ τὸ 1818 ἔτος, ἀπατηθεὶς ὑπὸ τῶν πάγων ἢ τοῦ πολιτικοῦ ἀντικατοπτρισμοῦ, ἐνόμισεν ὅτι εἶδεν ὄρη κλειόντα τὴν εἰσοδὸν τοῦ Αγκαστρείου πορθμοῦ, καὶ ἐπανῆλθε πεπεισμένος ὅτι δὲν ὑπῆρχε διόδος ἀπὸ τοῦ Βαρφινείου ὄρμου πρὸς τὸν Βαρφίνειον πορθμὸν, καὶ ὅτι ἀπὸ τριῶν ἐκατονταετηρίδων ἡ ἀνθρωπότης ἐπλανᾶτο. Ἀλλ' ὁ ὑπ' αὐτὸν ἀξιωματικὸς Ἐδουάρδος Πέρρυ, κατὰ τὴν ἐν 1819 ἔτει περιώνυμον αὐτοῦ περιήγησιν, κατέβηκεν εἰς ἑδάρας τὰ χιμαίρικὰ Κροκέρια ὄρη τοῦ Ρόξ, καὶ περὶ τὰς θαρράλεως τὸν Αγκαστρείου πορθμὸν ἀνεκάλυψεν ἀλληλοδιαδόχως τὸν τοῦ Βερβώ, τὸν τοῦ Οὐέλλυκτον, τὸν τοῦ Prince Regent καὶ τὰς διαχωρίζουσας αὐτοὺς νήσους, καὶ μετὰ τόλμης διεύθυνε τὰ πλοῖα αὐτοῦ πρὸς τὰ ἀγνωστὰ παράλια τῆς νήσου Μελβίλλης. Οὕτω μετὰ εἰκοσιν ἔτη ἐξηρανίσθη ἡ ἀνταρκτικὴ Ἠπειρος, ἣν ἔλεγεν ὅτι εἶχεν ἀνεκαλύψει ὁ ἀμερικανὸς Οὐίλλιαμ πρὸς τὴν ἀντίθετον ἀκρὰν τῆς ὁδρογείου σφαίρας.